

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIX. — Wydana i rozesłana dnia 4. lipca 1908.

Treść: (M 120—122.) 120. Obwieszczenie, dotyczące sprostowania błędu w rozporządzeniu z dnia 16. kwietnia 1907. — 121. Obwieszczenie, dotyczące przekształcenia ekspozytury tarnopolskiego Urzędu celnego głównego w Budzie zbarazkiej, posiadającej upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, na samoistny urząd celny poboczny II. klasy. — 122. Rozporządzenie, którem uzupełnia się przepisy z dnia 10. czerwca 1902. o wydawaniu przesyłek pocztowych.

120.

Obwieszczenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 24. kwietnia 1908.,

dotyczące sprostowania błędu w rozporządzeniu z dnia 16. kwietnia 1907., Dz. u. p. Nr. 106.

W rozporządzeniu Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 16. kwietnia 1907., dotyczącem zmiany niektórych postanowień przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906., Dz. u. p. Nr. 22. i objaśnień do taryfy celnej, które to rozporządzenie ogłoszono w XLVIII. części Dziennika ustaw państwa z roku 1907. pod Nr. 106., winny słowa, znajdujące się na stronie 425. w prawej kolumnie, w ustępie 3. (29. wiersz od góry) opiewać zamiast „walce z odlewu kowalnego, Nr. 437“ właściwie „walce z odlewu nie kowalnego, Nr. 437“.

Korytowski wlr.

Fiedler wlr.

Bienenrth wlr.

Ebenhoch wlr.

121.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. czerwca 1908.,

dotyczące przekształcenia ekspozytury tarnopolskiego Urzędu celnego głównego w Budzie zbarazkiej, posiadającej upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, na samoistny urząd celny poboczny II. klasy.

razkiej, posiadającej upoważnienia urzędu celnego pobocznego II. klasy, na samoistny urząd celny poboczny II. klasy.

Ekspozyturę tarnopolskiego Urzędu celnego głównego w Budzie zbarazkiej przekształcono na samoistny urząd celny poboczny II. klasy, który rozpoczął swoje czynności w dniu 6. lutego 1908.

Korytowski wlr.

122.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 27. czerwca 1908.,

którem uzupełnia się przepisy z dnia 10. czerwca 1902., Dz. u. p. Nr. 124. z roku 1902. o wydawaniu przesyłek pocztowych.

Ustęp V. §u 7. otrzymuje następującą osnovę:

U odbiorców, nie umiejących pisać, zastępuje znak ręczny miejsce podpisu, jeżeli znak ten będzie uwierzytelniony wobec funkcyonaryusza pocztowego przez osobę znaną temuż jako godna zaufania; za znak ręczny uważa się także podpis uskutecz-niony pismem nieznanem funkcyonaryuszowi pocztowemu. Jeżeli odbiorca nie może położyć podpisu z powodu pewnej ułomności fizycznej, natenczas winien świadek potwierdzić odbiór zamiast odbiorcy na przykład w tej formie: „za N. N., który z powodu złamania ręki nie może pisać, X. Y.“.

Fiedler wlr.

